

Η Βασιλική Πύλη της Αλεξανδρείας

αύται και τὰ θέάματα δὲν εἶνε ποιητικά· ἐνῷ ἐξ ἔναντίας τὰ σκοτεινὰ και ἀσαφῆ, τὰ καινοφανῆ και ἐξ ἀπό-

που θεάματα, τῶν ὁποίων ἡ ὄλως γενικὴ και ὑπονοητικὴ παράστασις ἀφίνει ἐλεύθερον τὸ στάδιον εἰς ἀναλόγους συγκινήσεις, τὰ θέάματα ταῦτα εἶνε ποιητικά. Τὴν θέσιν αὐτοῦ ταῦτην διὰ μακρῶν ἀναπτύσσει ὁ Γάλλος κριτικός, τὴν ποίησιν ἀνευρίσκων, ἐν τῇ κυρίᾳ και καθαρωτάτῃ αὐτῆς οὐσίᾳ, εἰς τὴν ἀσαφῆ ἀναπαράστασιν τῶν καθόλου μᾶλλον ἢ τὴν σαφῆ ἔκφρασιν τῶν καθέκαστα.

Πολὺ πρὸ τοῦ Ἐννεκέν ὁ ἀβρός φιλόσοφος Joubert ἀνάλογον γνώμην ἐξέφερεν ἰσχυρούσεις ὅτι εἰς τὴν φύσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ὕφους ἔγκειται ποσόν τι ἀσαφείας· ὅτι ἡ ἀσαφεία αὕτη πηγάζει ἐξ αὐτῆς τῆς καλλιτεχνικῆς τελειότητος, ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀσυνήθιων και τῶν μὴ τετριμένων λέξεων. «Ἐνει βέβαιον, λέγει, ὅτι τὸ ωραῖον σύγκειται ἐνταυτῷ ἀπὸ κάποιον ὄρατὸν και ἀπὸ κάποιον λανθάνον στοιχείον ὥραιότητος. Εἶνε πρὸς τούτοις βέβαιον ὅτι τὸ ωραῖον τοῦτο εἶνε τοσούτῳ μᾶλλον θελκτικώτερον ὅσῳ προσεκτικώτερον τὸ ἀναγνώσκομεν εἰς γλώσσαν τὴν ὁποίαν μόλις ἐννοοῦμεν...» Ἀλλὰ μήπως και ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ὡς περιώνυμος Βρυνετιέρ, ὅστις παν ἄλλο δύναται νὰ θεωρῇ ἢ ὡς παρασυρόμενος ἀπὸ καινοτόμους ἢ ἀδιασανίστους θεωρίας, ὄμιλῶν ἐν τῇ «Revue des deux Mondes» περὶ τῆς

συμβολικῆς (ὑπὸ τὴν εὔρυτάτην σημασίαν τῆς λέξεως) ποιήσεως, δὲν ὥρισε πλὴν τοῦ πολυπλόκου και πλὴν τῆς βαθύτητος, τῶν δύο ἀπαραιτήτων στοιχείων τοῦ συμβόλου, και τρίτον σημαντικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, τὴν ἀσάφειαν; Ἀλλ' ἡ ἀσάφεια αὕτη, λέγει, εἶνε σχετική, οὐδὲ δύναται νὰ τὴν ἀποφύγῃ ἡ ποίησις παρὰ μὲ κίνδυνον νὰ ἀποβῇ πεζή. Τὸ ἡμίφως, ἐξακολουθεῖ, και ἡ ἀσάφεια τῶν «Contemplations» και τῆς «Legende des siècles» τοῦ Βίκτωρος Ούγκω, ἀποτελοῦσι τὴν ὑπεροχὴν τούτων ἀπέναντι τῶν φωτεινῶν και τῶν σαφῶν «Orientales». Τὰ ποιητικώτερα τοῦ Σαΐπηρ ἔργα δὲν εἶνε ὁ Κοριολάνος οὔτε

τὰ ἀνωτέρω ἄτινα δὲν ἐξέλεξα κατὰ σύστημα, ἀλλὰ σποράδην ἐξ ὅσων ἔτυχε νὰ ἀναγνώσω συνέλεξα, παρέθηκα ὅχι διὰ νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ἔρθρα πίστεως, ἀλλὰ διὰ νὰ βοηθήσουν πρὸς ὅσον τὸ δυνατὸν λογικὴν διάκρισιν τῶν ἐννοιῶν τῆς σαφονείας και ἀσαφείας ἐν τῇ ποιήσει, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατὰ γενικὸν κανόνα μηχανικὴν και κατὰ πρόληψιν ἀντίληψιν αὐτῶν. Μετὰ τοῦτο δὲν ὑπολείπεται ἢ νὰ ἐξετάσω τοὺς δύο τούτους ὄρους ἢ νόμους τῆς ποιήσεως ἀναφορικῶς πρὸς τὰ καθ' ἡμῖς, και νὰ προχωρήσω ἐξ αὐτῶν εἰς κάποιον ἐλεύθερον συμπέρασμα. Ἀλλὰ περὶ τούτων εἰς τὸ προσεχές.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η “ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ,,

Τὸ δεύτερον τοῦ βιβλίου τμῆμα περιλαμβάνει ἐν μεταφράσει 74 ἄρματα, ἐκ διαφόρων χωρίων τῆς Λέσβου συλλεγθέντα. Πάντα δὲ ταῦτα εἴναι παραλλαγὴ δημωδῶν ἀσυκτῶν και ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχωριαζόντων, γνωστῶν δ' ἐξ ἄλλων συλλογῶν. Εἴναι ἀληθές ὅτι ὁ ἐκδότης ὀλίγων μόνον ὑποδεικνύει τὰ ἐν προδημοσιευθείσαις συλλογαῖς παράλληλα, τούτο ὅμως συμβαίνει, διότι δύο μόνον συλλογαῖς ἀσυκτῶν εἰχε πρὸ ὄφθαλμῶν, τὴν τοῦ κόμπτος Μαρκέλλου και τὴν τοῦ Λεγράνδ, δὲν ἐμελέτησε δὲ τὰς λοιπάς, οὐδὲ αὐτὴν τὴν τοῦ Πάσσωθ, ἐν τῇ ὁποίᾳ περιλαμβάνεται και ἡ τοῦ Μαρκέλλου. Καίτοι δ' ἡ μετάφρασις εἰς τὴν γαλλικὴν φαίνεται διὰ ἐγένετο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας και ἀκριβείας², δὲν δύναται ὅμως ν' ἀναπληρωθῇ διὰ αὐτῆς τὸ μὴ δημοσιευθὲν πρωτότυπον τῶν ἀσυκτῶν κείμενον. Καὶ ὅπου παρεντίθενται πρὸς μεζονά σαφήνειαν ἐλληνιστὶ αἱ μετάφρασίσμεναι λέξεις, οὐδὲν διδαχούμεθα, διότι ἡ παραχρηματικῶν εἴναι αὐταὶ διὰ τυπογραφικῶν ἀμαρτημάτων ἢ ἀκατανότοι.

¹ Συνέχεια και τέλος.

² Αἱ παρανοήσεις εἴναι σπανιώταται, σπουδαιοτάτη δὲ τούτων εἴναι ἡ ἐν σ. 161. «Donnez-le, enfants, faisons-le disparaître (un verre de vin). La terre nous mange-ra». Τὸ πρωτότυπον θὲ εἶχεν ἀναμφισόλως οὐτώ περίπου:

Δόστε της, παιδιά, κι' ἀς πάρη,
τούτη ἡ γῆ που θὲ μᾶς φάγη.

Παρατηροῦμεν προσέτι διὰ ἀτυχεῖς φαίνεται ἡμίν και τὸ σύστημα τῆς μεταφράσεως τῶν ὄνομάτων τῶν τοῖς μύθοις ἀναφερομένων ὑπερφυσικῶν ὄντων οὐτῷ π. χ. ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τί ὅνομα ἐλληνικὸν ὑποκρύπτεται τὸ πολλαχοῦ τοῦ βιβλίου ἀπαντωμένῳ διότι Fées εἴναι Μοῖραι, Νεράϊδες ἢ ἐξωτικαί; Αἱ Fatae τῶν Ρωμαίων και αἱ ἐξ αὐτῶν παραγγείσαι Fées τῶν Γάλλων εἴναι ἀλλαι και ἀλλαι αἱ Νεράϊδες ἢ αἱ Μοῖραι τῶν Ελλήνων.—Ομοίως ἐν σ. 32 ἀναφέρεται «upon pythonisse». Τί εἴναι αὕτη; μάγισσα ἄρχης; ἀλλὰ τότε διατί οὐχὶ μαγικήν; Αἱ ἀλλαχοῦ πάλιν τούτωντίον παρατηροῦμεν ἀμετάφραστα ἐπίθετα, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ ἐλεύθερη, λιγερή.

τὸ ποτηρίον τοῦ χώρου δὲν μᾶς ἔπιτρέπει· νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθικα και ἀλλαχοῦ γνώμας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν μέχρι τοῦ παραδόξου ἀναπτυχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ γόντος συγγραφέως Ἀνατόλ Φράνς, και' ἡν «τὰ ἀθάνατα ἔργα ἐν τῇ ποιήσει εἴναι τὰ ἀσαφείας τῆς φύσεως, και τὰς ἐν τῇ γνωστῇ «Αισθητικῇ» τοῦ ἐπιστήμονας Εὐγενίου Βερὸν παρατηροῦμένας ἰδέας περὶ ποιήσεως, και' ἀς οὔτε τὸ ἀπλετον φῶς, οὔτε τὸ βρύθου σκότος, ἀλλὰ μόνον τὸ ἡμίφως ὡς ἐν τῇ φύσει, οὔτω και ἐπὶ τὴν τέχνη, εἶνε ποιητικόν, διότι «μόνον ἐν αὐτῷ δύναμεθα κατ', ἀρέσκειν νὰ συμπληρώσωμεν και διερμηνεύσωμεν τὰ μισθούμενα εἰς τὴν σκιάνην της αὐτούς θεωρίας, ὄμιλῶν ἐν τῇ ἀναπτύξασθαις της αὐτούς θεωρίας, οὐλιῶν ἐν τῇ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

"Αγγελος Βλάχος (μετ' είκόνος).

Τὸ Οκταύμερον, ὑπὸ Γρ. Ε.

'Η σαφήνεια καὶ ἡ ἀσάφεια ἐν τῇ ποιήσει,
ὑπὸ Κωστῆ Παλαμᾶ.

'Η Λαογραφία τῆς Λέσβου, ὑπὸ Ν. Γ. Πο-
λίτου.

Συννέτα, Τὸ 1894, ποιήματα ὑπὸ Στεφάνου
Μαρτζάνη.

Μεσάνυχτα, ὑπὸ Ἀργόρη Εφταλιώτη.

'Αθηναῖοι περίπατοι: Τὸ κάτω Σιντριβάνι,
ὑπὸ Γ. Βάκουν.

Ζητήματα καὶ Ἑρωτήσεις.

'Ἐπιστημονικά Ἀνάλεκτα.—Χρονικά.

'Ἀλήθειαι. — Δάνειον Πνεύμα.

'Η Ἀλληλογραφία μας.

'Η Βασιλικὴ Ήὐλη τῆς Ἀλεξανδρείας (εἰκών).

'Η πληθώρα τῆς ἐπειγόντης ὥλης μᾶς ἡνάγ-
κασε νάναζάλλωμεν διὰ τὸ προσεγές τὴν συνέ-
χειαν τοῦ διηγήματος «Οὐειδον καὶ ἔων».

Εἰς τὸ προσεχές: Τὸ 6' ἔρθρον τοῦ κ.
Παλαμᾶ. — Οἱ ιατρὸς Κότταρης, διήγημα ὑπὸ
Δ. Γρ. Καμπούργου. — Οἱ ἀδελφές, ποίημα
τοῦ Τέννυσου. — Ἐνα τραγοῦδι τοῦ Δροσίνη
ὑπὸ Α. Ε. κτλ. κτλ.

**Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἔστιάν»:** Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
δυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἔστιάς»
Ἀθήνας.

Οὕτως αὐτόχρονα αἰνιγματώδης εἶναι ἡ
παρένθεσις ἐν σ. 230: «pour adresser
des chansons au futur et à la fu-
ture reine (Ναυσίκα)!» Τι ζητεῖ τὸ ἐν
παρενθέσει ὄνομα τῆς βασιλόπαιδος τῶν
Φαιάκων, ἐσφαλμένως μάλιστα τυπωμένον,
καὶ τὶς ἡ σχέσις τῆς Ναυσικᾶς πρὸς τὰς
γαλλικὰς λέξεις τῆς μεταφράσεως;

Καὶ τῶν ἐν τῷ τρίτῳ τμήματι δημο-
σιευμένων 60 παροιμιῶν καὶ ὀλίγων αἰ-
νιγμάτων, ἐπίσης μειοῦται ἡ ἀξία διὰ τὴν
μὴ παράθεσιν τοῦ ἡλληνικοῦ κειμένου. 'Ως
τὰ δημοτικὰ φράσματα καὶ αἱ παροιμίαι
καὶ τὰ αἰνιγματα εἶναι πρὸ πάντων μην-
μεῖα γλωσσικά, ἐν μεταφράσει δὲ μόνον τὸ
περιεχόμενον αὐτῶν δύναται νὰ μελετηθῇ,
καὶ τοῦτο οὐχὶ πάντοτε ἀκριβῶς, οὐδὲ ἐξω-
τερικὸς τύπος αὐτῶν παντελῶς μεταβάλ-
λεται· θεον κατ' ἀνάγκην οὔτε ὑπὸ δια-
λεκτικὴν οὔτε ὑπὸ μετρικὴν ἔποψιν εἶναι
δύνατὸν νὰ ἔξετασθωσιν, ἐν φοιλάκις
ὅλη ἡ χρησιμότης τῶν κατὰ τόπους πα-
ραλλαγῶν παγκοίνων μνημειών τῆς δημού-
δους φιλολογίας συνίσταται εἰς τὰς δια-
λεκτικὰς ἡ μετρικὰς διαφορὰς αὐτῶν.

Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι περιλαμβάνονται
καὶ εἰδήσεις περὶ θήσων καὶ ἔθιμων, προλή-
ψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν τῶν Λεσβίων.
'Ιδιαιτέρας προσοχὴς ἀξία εἶναι τὰ περὶ

τῶν προλήψεων τῶν συνδεομένων πρὸς τὰς
έορτὰς τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου καὶ τῆς
'Αναλήψεως, καίτοι αὐταὶ δὲν εἶναι ἀγρω-
στοι, ἐπικρατοῦσαι καὶ ὀλλαχοῦ τῆς Ἑλ-
λάδος. Τὰ περὶ τῶν συνειθίζομένων κατὰ
τοὺς γάμους καὶ τὰς κηδείας καὶ τὰ πα-
νηγύρια ἐκτίθενται ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ,
καὶ οὐδὲν εὐρίσκομεν ἐν αὐτοῖς τὸ προσι-
διάζον εἰς μόνους τοὺς Λεσβίους, πλὴν τοῦ
κατὰ τοὺς γάμους στολισμοῦ τῆς νύμφης
διὰ τοῦ κνᾶ, ὅστις καὶ ἐν ἀλλαῖς τῶν ἐλ-
ληνικῶν χωρῶν συνειθίζεται.

Τῶν δὲ ἀναγραφοῦμένων προλήψεων εἰσὶ
τινες διαφέρουσαι πως τῶν ὀλλαχοῦ ἐπι-
κρατουσῶν, καὶ τούτου ἐνεκα περίεργοι
καὶ διδακτικαὶ. Οὕτω π. γ. ἐν Λέσβῳ
δρύμματα καλοῦνται οὐχὶ αἱ πρώται ἔξ-
ήμεραι τοῦ Αὐγούστου ὡς ὀλλαχοῦ, ἀλλ'
αἱ τελευταῖαι τοῦ Ἰουλίου ἀπὸ τῆς 25
καὶ αἱ πρώται πέντε τοῦ Αὐγούστου, ἔξ-
οῦ σαφῶς συνάγομεν ὅτι ἡ πρόληψις αὐτὴ
ἔχει σχέσιν μὲ τὰς ἀρχαῖας τὰς συνδεομέ-
νας πρὸς τὴν ἐπιτολὴν τοῦ Σειρίου. Αἱ
ἀναθεματίστριαι εἶναι λίθοι ῥιπτόμενοι ὑπὸ
τῶν διαβατῶν εἰς τόπους, σπου διεπράχθη
φόνος, ἔξ οὐ καταδεικνύεται πιθανὴ ἡ γνώ-
μη, τὴν ὁποίαν ἔξεφερα πρὸ ἐτῶν περὶ τῆς
ἀρχῆς τοῦ ἔθιμου τούτου¹. Κατὰ τὰ πανη-
γύρια τὰ δέρματα τῶν σφαζομένων ἀρ-
νίων δίδονται εἰς τὸν ιερέα, τὸ δικαίωμα
δὲ τοῦτο τοῦ δερματικοῦ διετήρησαν βε-
βαίως οἱ ιερεῖς ἀπὸ τῶν προχριστιανικῶν
χρόνων, ὃν αὐτὸ τὸ κατὰ τὰς θυσίας τῶν
ἀρχαίων καθιερωμένον δικαίωμα τῆς εἰσ-
πράξεως τῶν ἀπὸ τῆς πωλήσεως τῶν δερ-
μάτων χρημάτων (τοῦ δερματικοῦ ἀργυ-
ρίου). Ομοίως ἐκ τῆς ἀρχαῖας λατρείας
παρέμεινε παρὰ τοῖς Λεσβίοις καὶ τὸ α-
σθημα τοῦ δεισιδαιμονος σεβασμοῦ πρὸς τὰ
δένδρα, τὰ φυόμενα πλησίους ἐκκλησῶν.
Τούναντίον δὲ ἀκραιρῶς χριστιανικὴ πα-
ράδοσις εἶναι ἡ πέρι τοῦ περιπλανωμένου
Ἰουδαίου, ἡτις οὐσιωδῶς διαφέρουσα τῶν
ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἐπιχωριάζει καὶ ἐν Λέ-
σβῳ καὶ ὀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, καθὼς
κατέδειξα πρὸ ἐτῶν ἐν τινὶ διατριβῇ².
'Αλλὰ πῶς ὄνομάζεται ὁ περιπλανώμενος
Ἰουδαῖος ἐν Λέσβῳ; οἱ ἀλλοι "Ελληνες
τὸν καλοῦσι Κουτεντέν" ἐν Λέσβῳ δὲ μαν-
θάνομεν ὅτι φέρει ὄνομα Κουτητῆς ἡ Κου-
λοτῆς, ὅπερ γαλλιστὶ μεταφράζεται λε
Court. 'Αν μὴ παρεφθάρη τὸ ὄνομα ὑπὸ
τοῦ τυπογράφου, καταστὰν ἀγνώριστον,
παραδόξοτας μᾶς φαίνεται τοιοῦτος δια-
λεκτικὸς τύπος λέξεως σημανιούσης τὸν
κοντόν.

'Ἐκ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης καταφί-
νεται ὅπόσον ποικίλη καὶ ἐνδιαφέρουσα εἰ-
ναι ἡ περιεχόμενη ἐν τῷ προκειμένῳ βι-
βλιῳ λαογραφικὴ ὥλη. Εὔχομεθα δὲ
ταχέως ὁ κ. Τζωρτζακῆς ἐκδώσῃ καὶ τὸ

¹ Εν Νεοελληνικοῖς ἀναλέκτοις 1876 τ.
B' φ. 6.

² N. G. Πολίτου, 'Ο περιπλανώμενος Ιου-
δαῖος ἐν Ἑλλάδι· ἐν Ἑθνικῇ βιβλιοθήκῃ τ.
Ζ' 1871.

ἐλληνικὸν κείμενον, ὡς ἀπαραίτητον συμ-
πλήρωμα τῆς συλλογῆς του, ἀφ' οὐ δὲν
ἥτο δύνατὸν νὰ περιληφθῇ ἐν τόμῳ τῶν
Σημαδῶν φιλολογιῶν πάντων τῶν ἐθνῶν,
τῆς συλλογῆς ταύτης πρόγραμμα ἔχούσης
τὴν δημοσίευσιν λαογραφικῆς ὥλης ἐν γαλ-
λικῇ μεταφράσει. 'Οφείλομεν δὲ ν' ἀπο-
νείμωμεν τὸν προσκόντα ἐπανίστημεν καὶ εἰς
τὸν συνεργάτην τοῦ κ. Τζωρτζακῆς, τὸν
καθηγητὴν κ. Leon Pineau, τὸν γνω-
στὸν λαογράφον, ὅστις πλὴν ἀλλων αὐτοῦ
ἐν εἰδικοῖς περιοδικοῖς μονογραφιῶν ἔχει
καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ δύο ἐκτενεστάτας λαο-
γραφικὰς συλλογές, τὰ Παραμύθια τοῦ
Πλοκού, καὶ τὴν Λαογραφίαν τοῦ Ποα-
τοῦ, ἐν τῇ παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Ernest
Leroux ἐκδιδούμενη Συναγωγὴ παραμυ-
θίων καὶ δημοτικῶν φύσιστων. Διὰ τῆς
μεθοδικῆς διατάξεως τῆς ὥλης, τῶν συγ-
κριτικῶν σημειώσεων, τοῦ ἀναλυτικοῦ πί-
νακος, καὶ τῆς ἀκριβοῦς μεταφράσεως, ἔξ
τῆς ἀποδεικνύεται καὶ τῆς ἐλληνικῆς κρά-
τιστος γνώστης, προσέδωκεν εἰς τὸ βιβλίον
τὸν ἐπιστημονικὸν τύπον, ὅστις εἶναι ἔχει
γούσ ἀσφαλοῦς καὶ καρποφόρου χρήσεως
πάσης λαογραφικῆς συλλογῆς.

N. G. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΟΝΝΕΤΑ

1

ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

Γιὰ σέ, γέρο τυφλέ, ποῦ πάντα εμπρός μου
Σάν ἄλλον πλιό βλέπω καὶ θαυμάζω,
Γιὰ σέ φτερά λαβαίνει ὁ στοχασμός μου
"Οταν τὸν κόσμο πωπλαδες κυττάζω.

Σύνεται ἡ φωνή, θαυμάνεται τὸ φῶς μου
Κ' ἐμπρός ἐτὸν "Εκτορά σου ἀνατοχιάζω,
'Αναπνοή γροικω μεγάλου κόσμου
Καὶ τὸ κεφαλί γέρων καὶ λογιάζω!

Τὸν μισητὸν αἰῶνα καταριοῦμαι
"Οπου τὰ μάτια μου ἔμελλε ν' ἀνοίξω
Κ' ὅπου δειλοὶ κι' ἀπελπισμένοι ζοῦμε.
"Οπου καρδιά δὲν ἔχω πειά νὰ δείξω,
"Οπου μισῶ καὶ τρομερά μισιοῦμαι,
"Οπου φωτιὰ ἀναγκάζουμαι νὰ ὁίξω.

2

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τὸν ἔπαινο τοῦ κόσμου δὲ ζητοῦμε,
Δὲ γράφουμε γιὰ δόξα περιττή,
Μέσα 'ετα στήθη μαῦρα ἡφαίστεια κλειοῦμε
Καὶ 'ετη φωνή μας σειέται, ἀνάφτει ἡ γῆ.

'Στ' ἀγκάθια ματωμένοι περιπατοῦμε,
Δάσον, βουνά περνοῦμε 'ς τὴν στιγμήν,
Νὰ πλάσουμε νέο κόσμο ἐπιθυμοῦμε
Γιατὶ ἐδῶ ζοῦνε ἀχάριστοι, δειλοί.

'Στὴ λύπη μας κανένας δὲ δακρύζει
Καὶ δὲ ξέρουν τί κλειοῦμε 'ς τὴν καρδιά,
Τὲς πληγές μας μονάχα ἡ γῆ γνωρίζει.
Μεγάλοι βασιλεῖς 'ς τὴν δυστυχιά,
Τὴν λύπην ποῦ σκληρὰ μᾶς βασανίζει
Κάνουμε εὐθύνες ἀκτιδες νὰ σκορπῷ.